JURGA IVANAUSKAITĖ

SAPNŲ NUBLOKŠTI

ROMANAS

TYTO ALBA

JURGA IVANAUSKAITĖ

SAPNŲ NUBLOKŠTI

Romanas

VILNIUS 2021

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

© Radvilė Racėnaitė, 2021
© „Tyto alba“, 2007, 2021

ISBN 978-609-466-533-2

I

Ašara

Ašara sapnavo, kad ją pažadino žingsniai. Labai labai smulkūs žingsneliai. Pelė po triukšmingos naktinės puotos nušmireno namolei. Kaip visada – tuo pačiu keliu. Per lentyną su skurdokomis maisto atsargomis, supakuotomis, kad nesudrėktų, garsiai traškančiuose plastmasiniuose maišeliuose. Per raudoną užuolaidėlę, išmargintą atvirkščiais sanskrito rašmenimis OM NAMA ŠIVAJA. Per pagalvės kraštą. Per miegančiosios veidą. Per suplėkusį čiužinį. Per metalinę lovos koją. Per šaltas betono grindis. Galiausiai šmurkštelėjo pro niekuo ir niekaip neužglaistomą plyšį skardinių durų apačioje. Ir greitai, tarsi pilkas kamuolinis žaibiūkštis, išnėrė į ilgą ilgą ilgą terasą... Iki 2000 metų pradžios buvo likusios **3** dienos. Prasidėjo 1999-ųjų gruodžio 29-oji.

Net po kelių mėnesių beatodairiškos kovos Ašaros pastangos kaip nors įveikti pelę, šį miniatiūrinį, bet didžiai įkyrų padarą, pasirodė bergždžios. Beliko susitaikyti su skubriu aštrių nagelių

krebždėjimu, pasigirstančiu, kai, vos užgesinus šviesą, pelė atskuosdavo grindimis. Susitaikyti su ištisą naktį besitęsiančiu plastmasinių maišelių šnarėjimu. Susitaikyti su juodomis spiromis, virtusiomis pikantišku prieskoniu kukurūzų dribsniuose ir pieno milteliuose... Kaip jau susitaikė su daugybe kitų, ne visada malonių, bet Himalajuose neišvengiamų dalykų. Tai, kas vis dar priversdavo Ašarą krūptelėti, buvo pelės uodegos, aštrios lyg stiklo rėžtuvas, kasrytinis brūkštelėjimas per veidą. Bet reikia tik šiek tiek laiko, ir Ašara pripras. Prie visko priprantama.

Ašara. Kodėl tėvai, veikiau, tėvas, kurio duktė gyvenime niekada neregėjo, davė jai tokį keistą vardą, taip ir liko mįslė. Jis nei maloniai ausiai skambėjo (A? Ša! Ra...), nei sėkmę lėmė. Kitas galvosūkis: jei jau – ašara, tai KIENO gi aky?! Tvirtinama, kad vardas gali lemti žmogaus likimą. Ašaros gyvenimo istorija – geriausias pavyzdys. Ji lengvai susigraudindavo, dažnai ir daug verkdavo, nuolat buvo truputį drėgna. Kiek save pamena, vis nerasdavo sau vietos ir gimtoji žemė Lietuva, kurią kai kas nežinia kodėl vadina „ašara Dievo aky“, buvo jai nemiela. Tad, kaip daugelis kitų jautrių ir protingų XX amžiaus paskutiniojo dešimtmečio būtybių, ji patraukė iš Vakarų į Rytus, tiesiai į Himalajus, laimės (Nirvanos, Nušvitimo, Išminties, o gal Pažadėtosios žemės) ieškoti.

Laisvės, skirtingai nei kiti, Ašara neieškojo, nes ir taip jautėsi absoliučiai laisva. Jos motina prieš keletą metų žuvo autoavarijoje. Tai, kas pirmus keletą mėnesių po siaubingos nelaimės pateisino jos nevykusį vardą ir atrodė kaip niekada nesibaigsianti tragedija, netikėtai virto sėkme, išlaisvinančia iš priklausomybės, pareigos ar kaltės jausmo ir kitų įkyrių priežasčių, verčiančių žmones bergždžiai leisti laiką (ir pinigus) psichoanalitikų kabinetuose. Dvidešimtmetė nepriklausoma, žavi mergina pelningai pardavė namą Kauno Žaliakalnyje ir, be visų savo puikių

savybių, tapusi dar ir turtinga, dėl nieko nesigrauždama patraukė Šambalos linkui.

Iš pradžių viskas klojosi puikiai. Pakankamai solidi sąskaita Katmandu banke Ašarą gelbėjo nuo neišvengiamos kitus kankinusios prievolės kas pusmetį grįžti į supuvusius Vakarus užsidirbti pinigų, keičiant sauskelnes Alzheimerio ligos suėstiems bėdžiams senelių namuose, slaugant sergančius AIDS, iki visiško išsekimo tampant krovinius Hamburgo uoste ar iki raudonų haliucinacijų renkant braškes baltųjų vergų plantacijose kur nors Norvegijoje. Ji anaiptol nebuvo vėjavaikė ir, kad sąskaita kaip kokia Šagrenės oda nesutirptų, kartkartėmis susirasdavo darbo. Turėjo puikią – programuotojos – specialybę, nerietė nosies ir bėdai prispyrus keletą mėnesių apsišarvavusi geležine kantrybe aiškindavo koja kojon su laiku panūdusiems žengti kokio Himalajų užkampio gyventojams apie *Microsoftą, Windowsus, Nortoncomanderį, Discmonus, Disctoolus, Filefindus, Filefiksus, Speediscus, Calibratus* bei kitus neįmantrius dalykus.

Padorioje kompanijoje paklausta apie savo specialybę, Ašara mįslingai numykdavo priklausanti Menų pasauliui, o jos bohemiška išvaizda neleido niekam tuo mykimu suabejoti. Apie gimtąją šalį ji taip pat vengė kalbėti, pati sau teisindamasi, kad nenori trikdyti naujų pažįstamų, kurie, išgirdę pavadinimą *Lietuva*, *Lithuania, Litauen, Lituanie,* pasijusdavo visiški neišmanėliai, neturintys net pradiniam išsilavinimui privalomų geografijos žinių. Ji tiesiog paslaptingai nutęsdavo: „Iš Šiaurės... Viešnia iš Šiaurės...“, o paskui melancholiškai purtydavo galvą pašnekovams spėliojant: „Suomija? Norvegija? Islandija?“ Cha, netgi Grenlandija...

Žmonėms ji prisistatydavo Aros vardu. Toks buvo įrašytas pase, kurį nusipirko iš vieno gero ir paslaugaus žmogaus Delyje, dievo Amnandabhuko garbintojų kultinių reikmenų krautuvėlėje, netoli Raudonojo forto. Pase ji vadinosi Ara Tamari, o tautybę,

kaip ir nuotrauką, buvo sugraužę žalsvi pelėsiai. Tačiau šitai visai netrikdė nė vieno per penkerius klajonių metus jos sutikto pareigūno. Ašara ji vėl tapdavo tik įpuolusi juodžiausios nevilties bedugnėn. O tai nutikdavo, deja, neretai.

Ašara, kaip ir apokaliptinė armija į ją panašių Ieškančių Vienišų Širdžių, netrukus įsitikino, kad Himalajai anaiptol nėra tokie svetingi, kaip rašoma populiariuose teosofų ar *njueidžininkų* vadovėliuose. Savaime suprantama, patys kalnai čia niekuo dėti. Mat Himalajų esmė yra ne Everestas, Anapurna ar Kančendžanga, ne viršukalnių kilometrai, metrai ir centimetrai, ne kvapą gniaužiantys peizažai su rerichiškais saulėtekiais ir saulėlydžiais, bet įvairios slaptos, slapčiausios, užvis slapčiausios doktrinos, o svarbiausia – jų skelbėjai: avatarai, mahatmos, gūrai, lamos ir kūrai.

Nuo šių ypatingų asmenų malonės, nemalonės ir netgi abejingumo priklausė nesuskaičiuojama daugybė po Himalajus besiblaškančių vakariečių likimų. Nemažai jų (likimų) sproginėjo kaip muilo burbulai, nepalikdami nė šlapios vietos, apskritai – jokio pėdsako. Kodėl viskas vyko taip, o ne kitaip, niekas negalėjo paaiškinti. Gal keistus žmonių ryšius ir dar keistesnes tų ryšių atomazgas lėmė karmos dėsnis, kuris, kaip buvo tvirtinama, mistinėje Himalajų erdvėje veikia nenumaldomai tiksliai, kaip tas įtaisas juodame prezidento lagaminėlyje su lemtinguoju Branduolinio Karo Pradžios Mygtuku. Ar toks lagaminėlis apskritai egzistuoja? Nežinia... O nepermaldaujama karmos galia niekas neabejojo. Tačiau apie ją jau tiek daug prirašyta, kad šioje knygoje tiesiog nėra nei laiko, nei vietos dar kartą aiškinti, kas ir taip akivaizdu kaip dukart du keturi.

Viskas priklausė nuo karmos, ir karma viską lėmė. Jai buvo neįmanoma pasipriešinti. Anei ją pakeisti. Belikdavo jai paklusti. Nebuvo jokios kitos išeities. Karminiai vėjai Ašarą-Arą nešiojo po Himalajus, iš Indijos į Nepalą, paskui į Tibetą, Mustangą, Butaną, Šambalą, vėl atgal į Indiją, paskui į Tibetą, Mustangą,

Butaną, Šambalą ir taip, rodos, be galo ir be jokios apčiuopiamos prasmės. Jeigu laikas ir erdvė būtų smėlis, kuriame nesuvokiamas jos judėjimas galėtų palikti pėdsaką, iš kosminių aukštybių gal ir įžvelgtume kokį spiralės pavidalo piešinį, sakytum Kretos Labirintą, o gal Naskos Vorą ar Kolibrį išskleistais sparnais, gal Oksfordšyro Baltąjį Arklį, gal nuobodžią tiesę ar beviltišką punktyrą. O gal – išvis nieko, gūdų liudijimą, kad šios klajonės buvo bergždžios.

Atvirai sakant, Ašara jau senokai išbraukė iš savo žodyno sąvoką *Prasmė.* Susigūždavo kam nors prabilus apie *Dvasingumą.* Jau senokai vengė pasaulį statyti ant trijų banginių, kurių vardai – *Tikėjimas, Meilė, Viltis*. Iš šalies žiūrint, o net ir atidžiau įsigilinus, galėjo atrodyti, kad Ašarai nėra nieko švento, bet iš tikrųjų viskas buvo ne taip. Ji nesiejo šventumo su vaikščiojimu žarijomis, vandeniu, oru ar landžiojimu kiaurai sienas, su aurų, astralų, elementalų matymu ar daiktų stumdymu žvilgsniu, o *Rolexo* laikrodžiai ar kvepiantys pelenai, byrantys iš oranžinių tūlo avataro rankovių, jai, deja, neatrodė nenuginčijami transcendencijos pavyzdžiai. Jos pačios tikėjimas buvo tarsi mėnulio raibuliai vandenyje, tarsi vaivorykštė lietui praūžus, tarsi vidury dykumos iškilęs spalvingas oazės miražas, tarsi sapne pasirodžiusi tobula mandala, tarsi atspindys veidrodyje, taigi nepačiupinėjamas, anaiptol ne toks, kokio galėtumei griebtis lyg skęstantis gelbėjimosi rato, kurį jaustumei po kojomis kaip granitinį pagrindą, kaip galingas šaknis, ar apsišarvuotumei juo nelyginant magišku skydu. To tikėjimo tikrai negalėjai pavadinti tvirtu anei karštu, bet ir drungnas jis anaiptol nebuvo. Ašara žinojo tikėjimą esant jos silpniausia vieta, bet juk buvo žmonių, kurie išvis netikėjo. Jeigu tai yra pasiteisinimas... Ar privalėjo kam nors teisintis? Tikriausiai ne.

Kartais Ašara pavydėdavo apdovanotiesiems vaikišku gebėjimu neabejoti stebuklais (jei tai buvo Stebuklai), turbūt vien iš

pavydo atsakydavo ironija į visokius okultinius paistalus, nuodingu sarkazmu atremdavo svetimas ezoterines patirtis ir piktinančiu cinizmu sunaikindavo akivaizdžius reiškinius, kuriuos įprasta vadinti paranormaliais. O gal toks elgesys tebuvo stiprus Aros troškimas išlikti (tik nežinia – vardan ko), nes lengvatikius ir patikliuosius Himalajai bemat sukrimsdavo kaip saulėgrąžas ar bulvių traškučius *Pringles.* Tačiau jie (lengvatikiai ir patiklieji) prieš pražūdami galėdavo bent akimirką pasimėgauti tuo nepakartojamu absoliutaus saugumo ir palaimos jausmu, kuriuo neabejotinai apgaubdavo įtikėtųjų transcendentinių jėgų globėjiškas dvelksmas. Prieš totaliai žlugdami, trumpą tarsi žaibas mirksnį jie išvysdavo skrupulingai apgalvotą dievišką Tvarką, gilią Prasmę ir kosminę Esmę to, kas Ašarai atrodė tik absurdų, atsitiktinumų, bergždžių veiksmų virtinė. Net ne virtinė, o tiesiog chaosas.

Ašaros niekas nesaugojo ir neglobojo. Jai nebylojo jokie Balsai. Jos kelyje nežėrėjo Pranašingi Ženklai. Štai tokia neaprėpiama buvo Aros Laisvė. Tačiau kartais toji Laisvė tapdavo nuodinga, imdavo ėsti pati save, o persisotinusi spjaudydavosi pabaisomis. Tuomet, ramiai žvelgdama į juodą ir šaltą naktinio dangaus skliautą su virpančiomis tarsi lemiamam šuoliui pasiruošusiomis žvaigždėmis, ar desperatiškai naršydama po karščiu tvoskiantį Rytų didmiesčio turgų, Ašara sau prisipažindavo, kad JAU BEVEIK NEBEGALI, tuoj tuoj NEBEGALĖS DAUGIAU IŠTVERTI. Ištverti ko?! Visko, visut visko...

Tai buvo pavojingos akimirkos, nes kaipmat šalia atsirasdavo koks nors koketiškas avataras, oranžinis Indijos gūras, aksominių akių sadhus su Šivos tridančiu vienoje rankoje ir milžiniška hašišo suktine kitoje... Išnirdavo Tibeto lama vyno raudonumo drabužiais ir plikai skusta galva, blizgančia nelyg metalinis rutulys, į kurį hipnotizuotojas paliepia žiūrėti klampian snaudulin grimztančiai miniai... Pritykindavo gražiaveidis Šambalos kū-

ras, ir Ašara neišvengiamai įsipainiodavo jo ilguose juoduose plaukuose tarsi musė voratinklyje.

Pabaisomis spjaudančiai Laisvei sutramdyti kartais užtekdavo hašišo suktinės arba sadhaus giesmės, neginčijamai liudijančios, kad:

Likimo valiai paliktąjį pats likimas saugo,
O visų prižiūrimas likimui smogiant žlunga.
Net džiunglėse išlieka paliktas beglobis,
O namuose pražūva tas, kurį visi globoja.

Kitais kartais, garbaus lamos pamokyta, Viešnia iš Šiaurės kokį mėnesį sėdėdavo drėgname Himalajų urve, kartodama tantrines mantras.

Retsykiais pasiduodavo aistrai, numalšinamai per vieną naktį, per savaitę, per mėnesį, per pusmetį, arba nenumalšinamai, o tiesiog palengva virstančiai savo pačios priešybe – abejingumu, nuovyliu, kartėliu, nuoskaudomis, apgailėtinais to, kas buvo, degėsiais. Viskas turėjo savo pradžią ir pabaigą. Tačiau pabaiga pabaigai nelygu. Kartais lyg iš po žemių išdygdavo laikino mylimojo teisėta, amžina kaip pasaulis ir labai negeranoriškai nusiteikusi žmona, palydovė, partnerė, karmamudra... Retsykiais eilinis *jis* nukniaukdavo Aros pinigus ir vertingesnius daiktus. Arba, priešingai, apdovanodavo, pavyzdžiui, „meilės liga“. Norint gauti vaistų nuo jos, neišvengiamai tekdavo pasakoti menkiausias *coitus* detales daktarui ar daktarei, čia, Himalajuose, dažniausiai dėvintiems kokios nors religinės konfesijos vienuolišką rūbą.

Tai galėjo baigtis nesibaigiančiomis Ašaros ašaromis ar net supjaustytais riešais, tačiau venas persirėždavo tik tiek, kad kaltininkas matytų, bet ne tiek, kad iš jos kūno su krauju ištekėtų gyvybė.

Ašara pakankamai gerai žinojo, kaip dera gyventi Rytuose, išmanė čia įprastos moters elgsenos esmę, todėl niekada pavojin-

gai neįkliūdavo. Kad ir kas įvyktų, viskas visada būdavo jos pačios valioje. Ara net kebliausiomis aplinkybėmis neprarasdavo savikontrolės, išlikdavo teisėta ir vienintelė padėties šeimininkė. Kad ir kas atsitiktų, nieko nevadino Pralaimėjimu. Anei Išbandymu, Neišvengiamybe ar Skaudžia Pamoka... Iš klaidų nesimokė. Dėl nieko neapgailestavo ir nieko nesitikėjo. Jos širdyje nebebuvo vietos nei baimei, nei vilčiai. Išsilaižiusi žaizdas, šliaužė, ropojo, žingsniavo ar skriejo į priekį. Buvo gaji ir turėjo penkias, septynias, o gal net devynias gyvastis. Kelintai iš jų dabar artinosi galas, nenorėjo skaičiuoti, bet žinojo, kad ne paskutinei.

Viešnia iš Šiaurės niekad nepuoselėjo minties, jog nusipelnė laimės. Gal tai darė tik todėl, kad tada neišvengiamai būtų turėjusi sutikti, jog užsitarnavo ir visas savo nelaimes. Ji nesipriešino karmai ir karmą suprato savaip. Tai buvo Ašaros karma. Kas drįs mesti akmenį sakydamas, kad toji karma bloga?!

Taigi karmos, kurią šambaliečiai vadino *karča,* vėjai nešiojo Ašarą kaip kokį podraug su kelio dulkėm sūkurin įsuktą saldainio popieriuką, kol pagaliau 1999-ųjų rugpjūčio 7 dieną nusodino užkampyje, vadinamame *Neten,* arba Mažąja Šambala. Didžioji Šambala, Švytinčioji Šambala taip pat egzistavo tikrovėje ir niekam Himalajuose tai nėra paslaptis. Tačiau prieš penkiasdešimt metų ją buvo okupavę nuožmūs *mlechai*. Jie sugriovė nuostabiąsias Šambalos šventyklas ir vienuolynus, sudegino milžiniškas bibliotekas su neįkainojamomis, pasaulį nuo pražūties galėjusiomis išgelbėti Slaptosios doktrinos knygomis, jie iššudė bent pusę vien tik maldai ir dvasiniam tobulėjimui atsidėjusių šios tyros žemės gyventojų, o išlikusieji dažniausiai rinkosi savanorišką tremtį. Daugiausia šambaliečių prieglobsčio ieškojo Neten, nes kaip tik čia, kukliame rūme, gyveno ir teisėtas Šambalos valdovas – Jis Pats Didžioji Esatis Pasaulio Patikėtinis.

Išoriškai šambaliečiai mažai kuo skyrėsi nuo kitų Himalajų gyventojų: tibetiečių, butaniečių, ladakiečių ar šerpų. Buvo tik-

ri kalniečiai – nedidelio ūgio, bet tvirto sudėjimo, didžiagalviai, tipiško azijietiško veido, įkypų siaurų akių. Naciai, kadaise taip karštligiškai ieškoję mistinės Šambalos, būtų be jokio pasigailėjimo juos sunaikinę savo konclageriuose. Vėliau taip ir padarė mlechai. Vis dėlto šambaliečiai turėjo vieną išskirtinę savybę – buvo Slaptosios doktrinos saugotojai. Toji doktrina, šambaliečių kalba vadinama *Darna*, Ašaros visai nedomino.

Apačioje, kasdienybės pasaulyje, sklido gandai, kad šambaliečiai iki šiol šneka sanskrito kalba. Tai netiesa. Tačiau kažkoks senas ryšys, matyt, buvo. Jei turėsime omeny, kad lietuvių kalba giminiška sanskritui, nenustebsime sužinoję, jog šambalietiškai vienas sakinys skamba lygiai taip kaip lietuviškai: PATSAI VISKAM PLEIŠTAS ESTI. *Patsai* šambaliečių kalba reiškia Dievišką pradą, Logosą arba Absoliutą. *Viskam* – Žemės rutulį, taip pat žmoniją, kuri, šambaliečių įsitikinimu, yra apvalios formos. *Pleištas* išvertus lieka „pleištas“, tačiau lietuviai, matyt, prarado kažkokias metafizines šio Šambalos Slaptojoje doktrinoje itin dažnai minimo žodžio prasmes. Na, o *esti* yra verčiamas kaip „esti“. Apie tokį stulbinamą panašumą turbūt nenutuokė nė vienas lietuvių kalbininkas.

Išvertus iš šambaliečių kalbos *Neten* reiškia tai, ką budistai supranta kaip *samsarą*, ciklinę egzistenciją, užburtą gimimų, gyvenimų ir mirčių ratą, besisukantį iliuziniame, bet kančios kupiname pasaulyje. Žodį *Neten* taip pat galima suprasti kaip profaniškąją, desakralizuotą tikrovę. Sąvoka *Ten* Slaptojoje doktrinoje aiškinama kaip absoliuti realybė, kaip savotiškas rojus, sklidinas Vaivorykštinės šviesos ir Meilės energijos, kaip budistinė „Tuštuma“, „Šunjata“ ir netgi kaip astrofizikų „vakuumas“. Ašara į šias subtilybes visai nesigilino, jai tik patiko, kad ir skaitant iš kito galo *Neten* yra *neteN*.

Neten pavadinimą buvo galima aptikti tik pačiuose smulkiausiuose, kariniuose, Himalajų žemėlapiuose, apie šią vietą pasau-

lis beveik nieko nežinojo. Atvirai sakant, pasaulio visai nedomino ir pačios Šambalos reikalai. Jį pasiekdavo beviltiškai iškreiptos žinios apie „magijos ir mistikos“ šalį, kurią kasdieniškojo realybės sando gyventojai įsivaizdavo kaip egzistuojančią tik metafiziniu lygmeniu.

Neten beveik pusę metų, nuo liepos iki vasario, pliaupė lietus, gatvėmis kliokė srutų upeliai. Ašara, kaip ir kitais kartais, anaiptol neplanavo čia ilgiau užsibūti. Per kelis mėnesius ji ketino užsidirbti šiek tiek pinigų sukdamasi aplink kompiuterius elektroninio pašto paslaugas teikiančioje pašiūrėje, ant kurios durų kabėjo dvi apsilaupiusios lentelės. Viena skelbė: „Geroji Naujiena“. Antroji bylojo: „Visas Pasaulis – Per Vieną Akimirką“. Ką buvo norėta tuo pasakyti – nežinia, mat, nors ir keista, elektroniniai pranešimai iš čia į kitus kraštus keliaudavo mažiausiai tris dienas, tikriausiai kuriam laikui įstrigdami paralelėse erdvėse.

Daugiau su pasauliu jokio ryšio Neten nepalaikė. Iš čia nebuvo įmanoma išsiųsti telegramos, nes gavėją pasiekdavo tik neiššifruojamas raidžių kratinys. Vietoj faksogramos piliečiai civilizuotose šalyse sulaukdavo paliegusio ir nebeatpažįstamo dar ką tik buvusių riebių ir sveikų sakinių šešėlio. Netgi laiškai, rūpestingai surinkti ir užantspauduoti vienakojo paštininko, sakytum pradingdavo Juodojoje skylėje. Bandantieji pasikalbėti telefonu kursdavo nuo savo pačių balso aido, užgožiančio visus pašnekovo žodžius. Tačiau tik nedaugelis susimąstydavo, kad šitaip mes dažniausiai bendraujame net žiūrėdami žmonėms į akis: niekada jų nesiklausome, o tik gaudome kitų šnekoje savo užkeiktų minčių atbalsį.

Aros nuostabai, čionai suvažiuodavo asmenys, neturintys nė žalio supratimo apie kompiuterius, tačiau apsėsti epistoliarinės manijos ir žūtbūtinio troškimo komunikuoti su visa anapus Neten ribų esančia žmonija. Taigi ji nuo ankstyvo ryto iki vėlyvo vakaro spausdindavo trumpas žinutes, ilgus laiškus ar net ištisus traktatus kažkieno tėvams, motinoms, broliams, seserims,

dėdėms, tetoms, seneliams, pažįstamiems, draugams, meilužiams, mylimiesiems, sutuoktiniams, uošviams, vaikams, kaimynams, bendradarbiams, darbdaviams, viršininkams, pavaldiniams, kenkėjams, priešams, kino ar estrados žvaigždėms, menininkams ir mokslininkams, astrologams, gydytojams, mokytojams, išradėjams, prezidentams, stebukladariams, šventiesiems, o keliskart net išsiuntė pranešimus pačiam Dievui. Kuo mažiau likdavo dienų iki 2000-ųjų pradžios (apie tai raudonomis raidėmis kas rytą pranešdavo visi trys jos valdžioje buvę kompai), tuo daugėjo daugėjo ir daugėjo laiškų.

Naują tūkstantmetį Ašara ketino sutikti ne Neten, o kokioje kitoje – sausesnėje, ramesnėje ir linksmesnėje – vietoje, pavyzdžiui, Goa kurorte. Su geru bičiuliu, o gal net mylimuoju – Nazymu, žaviu aukštu vyriškiu, briliantų pirkliu iš Kašmyro, nestokojančiu puikaus humoro jausmo, labai aistringu, na ir kas, kad kartais užvožiančiu jai kumščiu. Tačiau dabar jau toli gražu ne viskas buvo šios ryžtingos merginos valioje. Atvirai sakant, nuo Aros valios niekas nebepriklausė. Staiga kažkas iš esmės pasikeitė. Ji tai nujautė. Ir su nerimu klausėsi vis stiprėjančio *karčos* vėjo.

Viskas prasidėjo labai paprastai, be jokių išankstinių Lemties Ženklų, be Angelo Sargo įspėjamo šnibždesio, o ką jau kalbėti apie kokius nors Reikšmingus Sapnus... Tą pragaištį nešantį žmogų, kuris išsyk pasirodė lyg ir kažkur matytas, Ara pirmą kartą sutiko knygyne „Raštų Kandis“. Vaikinas pirko storiausią foliantą šambaliečių kalba ir anglišką spalvotomis fotografijomis iliustruotą albumą apie pandas. Jau vėliau, ištisomis gniuždančios vienatvės dienomis ir bemiegėmis kovų su pele naktimis, Ašara bandė prisiminti, kuo jis išsiskyrė iš kitų šambaliečių, kad ji nusišypsojo it sutikusi seną pažįstamą ir džiugiai pasisveikino.

Štai tą akimirką jis į ją įskriejo pro akių vyzdžius ir susisuko lizdą pačiam širdies vidury.

Vaikinas vilkėjo apsmukusius, per didelius, tikriausiai su labdaros siunta iš dosniosios Europos ar Amerikos atkeliavusius drabužius: nublukusius džinsus ir geltonus medvilninius marškinėlius su mėlynu užrašu *Bugi Dum Dum Bugi Dum Dum.* Iš ten pat turbūt buvo gavęs ir raudoną *Coca-Cola* skėtį su išlūžusiais stipinais. Jo juodi, tankūs plaukai siekė pečius, o drėgnos, melsvai blizgančios sruogos raitėsi lyg gyvatės ant Medūzos Gorgonos galvos. Šiaip jau šambaliečiai pindavosi vieną ar dvi juosmenį siekiančias kasas, kaip indėnai. Ašarai jis pasirodė gražus, bet dauguma vakarietes moteris medžiojančių šambaliečių, tibetiečių, nepaliečių, butaniečių ir indų neatrodė bjaurūs. Tačiau jo grožis buvo išskirtinis. Keliantis nuostabą.

Nuostabą, apie kurią mėgo eiliuoti japonų poetai, išvydę lietaus lašus ant bambuko lapų, mėnulio atspindį ežero vadenyse ar žydinčią vyšnią. Tuos vienintelius lašus ant vienintelio bambuko, tą vienintelį atspindį tuose vieninteliuose vandenyse, tą vienintelę žydinčią vyšnią...

Jo lūpos buvo ryškios, putnios, tarsi apvestos rusvu pieštuku, ir atrodė... lyg ką tik pabučiuotos. Arba sakytum jis pats ką tik būtų ką nors bučiavęs. Bet labiausiai stulbino jo akys. Jos buvo didelės, bet ne rudos ar juodos, o tamsios ir gilios kaip žvaigždėtas nakties dangus, kuriame visada esti daugybė atspalvių: gelsvų, žalsvų, melsvų, violetinių, pilkų, sidabrinių...

Ara puikiausiai prisiminė, kad tą kartą, atsainiai ištarusi šambalietišką *Labdye*, kažkodėl pagalvojo „ak, koks SKAISTUS...“, tačiau pabijojo net mintyse ištarti „žmogus“, todėl pridūrė – „daiktas“. Pastaraisiais metais būdvardį „skaistus“ ji taikė nebent pavasario rytmečiams arba snieguotoms kalnų viršūnėms... Ji taip pat neužmiršo, kad tą lemtingą susitikimo akimirką jis ėmė ir nusikvatojo. Skambiu tarsi varpelis, nerūpestingu nieko apie gyvenimo siaubus nenutuokiančio vaiko juoku.

Ir dar. Jis atrodė TOOOKS vienišas!

Ara užmiršo, ko užsuko į „Raštų Kandį“. Pėdindama į „Gerąją Naujieną“ buvo apimta pakilios nuotaikos, o gal – nuostabos, gal – ypatingos būsenos, kurią galima pavadinti *dalyvavimu mirksnyje*. Kai galų gale pati savęs paklausė, kokia gi to džiugesio priežastis, ne iš karto atsakė. Paskui suprato: susitikimas knygyne!

„Gerojoje Naujienoje“ kompiuteriai skelbė, kad iki 2000-ųjų liko **143** dienos. Buvo 1999-ųjų rugpjūčio 11-oji, taigi lemtingojo Saulės užtemimo diena, kai, anot Nostradamo, turėjo įvykti Pasaulio pabaiga, o Paco Rabanne įsitikinimu, rusų kosminė stotis *Mir* tiesiog privalėjo nukristi ant jo *haute couture* parduotuvės Paryžiuje. Kai Europoje žmonės spoksojo į dangų pro specialius akinius ir laužo dūmuose aprūkytas stiklo šukes arba, stebeilydami į klastingai aptemusį šviesulį plikomis akimis, be gailesčio degino savo ragenas, Neten tokie niekai rūpėjo nebent kompams. Tąsyk ir Ašara nekreipė nė menkiausio dėmesio į fatališką sutapimą. Kokį sutapimą? Nagi, neišmanėliai, Tenvarą Ošarą ji sutiko Pasaulio pabaigos dieną!

Tos pačios fatališkos dienos pavakare išvaizdusis šambalietis, susisupęs į baltutėlę kašmyro vilnos skraistę, nė nekviestas užsuko pas Arą į svečius. Ji gyveno aukštų juodų kedrų apsuptame SIRDIES PLEIŠTO vienuolyne. (*Sirdis* išvertus iš šambaliečių kalbos, beje, reiškia „širdį“.) Mergina čia apsistojo tikrai ne dėl pavadinimo, tiesiog vienuolynas buvo nuošalus, o kambariai – patys pigiausi visame Neten, nors ir labai nejaukūs. Jos urvelis buvo pažymėtas skaičiumi 9. Kad ir kur nusibeldusi – į viešbučius, Svečių namus, prieglaudas, – Ašara visada prašydavo šio numerio, nes, nors ir nebuvo prietaringa, tikėjo, kad taip saugiau jos devynioms gyvastims. Paaiškėjo, kad naujasis pažįstamas vos prieš dvi dienas irgi apsigyveno SIRDIES PLEIŠTE. 17-ame kambaryje. Toks sutapimas, savaime suprantama, buvo visiškai atsitiktinis. Bet argi atsitiktinai jis užėjo pas ją?!

Nė nelaukęs šeimininkės kvietimo, vaikinas prisėdo ant lo-

vos, nusimetė nuo pečių baltą skraistę ir, manydamas, kad ji kuo puikiausiai supranta šambaliečių kalbą, ėmė porinti apie save. Vadinosi Tenvaras Ošaras ir tas vardas Arai pasirodė kažkur girdėtas. Jis buvo dvidešimt trejų metų, neturėjo nei tėvo, nei motinos, apskritai jokių artimųjų, Šambaloje dėl savų pažiūrų nuolat kirtosi su mlechais, tad prieš porą mėnesių paliko Tėvynę ir, kaip tūkstančiai kitų, atvyko laimės ieškoti į Neten. Rodos, taip pat sakėsi esąs kūras, taigi dvasinis Mokytojas, bet Ašarai tai nebedarė jokio įspūdžio, nes visi šambaliečiai, tibetiečiai ir indai dažniausiai prisistatydavo esą kokie nors užsimaskavę avatarai, gūrai ar kūrai. Daugiau iš jo greitakalbės ji nieko nesuprato, nes šambalietiškai, kaip ir tibetietiškai, nepalietiškai, ladakietiškai, butanietiškai, mokėjo tik tiek, kad galėtų pasiklausti kelio, pasiprašyti nakvynės, nusipirkti maisto, galų gale – nepražūti bėdoje... Pamatęs, kad pokalbis nesimezga, Tenvaras ją stipriai apkabino ir be jokių užuolankų angliškai pasakė:

– *I love you.*

Gal dėl akcento, gal dėl itin švelnaus jo balso tai nuskambėjo kažkaip vaikiškai, graudžiai, net apgailėtinai. Tiesa, iš arti Tenvaras atrodė dar gražesnis ir šitai kažkodėl Arą trikdė. Todėl ji atžarokai nuėmė nuo savo pečių jo moteriškai dailias rankas ir griežtai ištarė:

– Ne! – Paskui pagiežingai pridūrė: – Šitam žemės užkampy jau seniai nieks nebesupranta, o gal ir niekada nesuprato, kuo skiriasi *love you* nuo *fuck you*! Ar ne taip, vaikine?!

Jis tik skambiai nusijuokė, nors turėjo suprasti, ką Ašara pasakė, nes šį sakinį šambalietiškai, kaip ir tibetietiškai, nepalietiškai, ladakietiškai, butanietiškai, ji galėjo išdrožti be jokių gramatikos ar tarties klaidų lyg iš vadovėlio. Tuomet gūžtelėjo pečiais ir laukė, kol jis tęs savo ataką, nes vargiai įstengė atsispirti jo paslaptingam žavesiui. Šiaip ar taip, jau buvo beprasidedanti lemtingoji akimirka DAUGIAU IŠTVERTI BEVEIK NEBEGA-

LIU. Tačiau Tenvaras tik sudėjo rankas tarsi melsdamasis ir keistu, Ašarai visiškai nesuprantamo įkvėpimo sklidinu balsu sušnibždėjo:

– Atsiprašau, kad išdrįsau tave paliesti... – Ir nusijuokė.

Paskui atsistojo ir šypsodamas nuėjo prie durų. VISKAS, DAUGIAU IŠTVERTI TIKRAI NEBEGALIU, it pavojaus sirena suspengė galvoje, ir Ara, svarstydama, kaip dabar, po šimts, jį sulaikyti, susiraitė ant lovos viena erotiškiausių savo pozų. VISKAS, DAUGIAU IŠTVERTI TIKRAI NEBEGALIU, lyg galingas aidas ritosi per Himalajus, o naktinių kovų su pele ar dienų prie kompų beprasmybė staiga įgavo kosminį mastą. Jos Vienintelis Išsigelbėjimas jau stovėjo prie durų, bet, laimė, ketindamas atsisveikinti, atsisuko. Tuomet ji paleido tarsi kokią nematomą strėlę, kuri įsmigo tiesiai Tenvarui į kaktą, ton vieton, kur dievams piešiama Trečioji akis. Ašara tarėsi, kad taip atsitiko, bet iš tikrųjų viskas buvo kitaip.

Staiga Tenvaras vėl atsidūrė šalia jos – vienu grakščiu laukinio katino šuoliu. Tikriausiai ir buvo beveik laukinis, todėl iš meilės žaidimų su juo Ašara nieko per daug nesitikėjo, bet manė, kad dviese bus maloniau stumti šaltas ir drėgnas naktis, o gal net pavyks išvyti įkyriąją pelę. Devintoji DAUGIAU IŠTVERTI NEBEGALIU banga jau slūgo. Akimirką vyravo visiška tyla. O Ara kuo aiškiausiai išgirdo kažką savo viduje įsakmiai liepiant, paskui maldaute maldaujant sustoti, liautis, atsipeikėti. Ji nė nemanė šiam Balsui paklusti, tik nusprendė dar kurį laiką priešintis, idant Tenvaras nemanytų, jog pernelyg lengvai pasiekė pergalę. Jei jis tos pergalės siekė ir jei jam tai būtų buvusi pergalė.

Šambaliečio veidas atrodė ne tik skaistus, bet ir nekaltas, nepaliestas jokios nuodėmės. Ašara nebūtų galėjusi pasakyti, kas kituose žmonėse pirmapradę nuodėmę išduoda – raukšlelė prie lūpų, akies rainelė, apgamas ar koks kitas tik vidiniu širdies žvilgs-

niu teįžiūrimas ženklas, tačiau nekaltybė visiems šios Žemės gyventojams jau buvo amžiams prarasta. Visiems, išskyrus Tenvarą Ošarą. Galbūt tai buvo jo pranašumas. Bet šioje situacijoje Ašara jautėsi viršesnė už jį. Nors buvo beveik vienmečiai, ketino šambalietį nustebinti visko mačiusios moters patirtimi ir kai kuriais vakarietiškais (kadaise, matyt, iš Rytų atkeliavusiais) erotiniais triukais. Tačiau šito kūniškosios meilės bagažo neprireikė. Veiksmas klostėsi taip, kaip anksčiau Ašara nebūtų net įsivaizdavusi.

Tenvaras, žaibišku judesiu sukryžiavęs kojas it medituojantis jogas, atsisėdo ant Ašaros lovos ir a n a p u s i n i u žvilgsniu įsistebeilijo tiesiai jai į akis. Į Arą niekada nebuvo taip žvelgęs joks vyras. Jo gražiame veide atsispindėjo ištisa jausmų gama – pradedant valiūkiška žaisme ir baigiant veik religiniu susikaupimu. Ten buvo visko, išskyrus gašlumą ir aistrą. Tenvaras pirštų galiukais palietė jos kaktą, kaklą, abi krūtis, pilvą, ėmė ritmingai spaudyti klubus, bet tie judesiai nė kiek nepanėšėjo į glamones, veikiau priminė aguonos grūdo tikslumu apskaičiuotus kokio nors mirtino rytietiško kovų meno gestus. Mirtino, nes Ašara staiga pasijuto netenkanti jėgų. Ji sudejavo ir giliai atsiduso.

Mįslingai šypsančio šambaliečio veide ir plačiai atmerktose, meditacinio susikaupimo sklidinose akyse geismo nebuvo nė ženklo. Ara antrą kartą graudžiai sudejavo ir nusvarino apsunkusią galvą jam ant peties. Tas bejėgiškumas buvo persmelktas iki tol niekada nepatirto alpulingo malonumo. Visas Ašaros kūnas trūkčiojo ir, nesuprasdama, ar Tenvaras ją tebeliečia, ar jau nebe, dar spėjo pagalvoti, koks bus orgazmas, jei pačioje pradžioje išgyveno daugiau nei aukščiausiose savo gyvenimo aistros viršūnėse. Ar tai buvo aistra? Ošaras atrodė beaistris, tobula atsiribojimo, gilaus susimąstymo, nenuspėjamos vizionieriškos įžvalgos, bet tik ne geismo, iliustracija.

Už lango pliaupė lietus. Jie abu vis dar buvo apsirengę. Ašara,

kol dar turėjo šiek tiek jėgų, paskubomis nusivilko suknelę ir ėmė plėšte plėšti nuo jo drabužius. Spėjo ant Tenvaro nugaros pamatyti storus, sakytum nuo svilinimo įkaitinta geležimi likusius randus. Išsijungė šviesa. Visame Neten. Taip nutikdavo dažnai, Arai net nedingtelėjo mintis apie kokį nors Ženklą. Minčių išvis nebuvo. Už lango pliaupė lietus.

Ašara uždegė žvakę. Visu ūgiu nuoga išsitiesė lovoje kaip kokia nekalta trylikametė, pirmą kartą gyvenime atsiduodanti vyrui. Ir prasidėjo tai, apie ką Ara nebuvo skaičiusi net pačiuose išradingiausiuose sekso vadovėliuose ar regėjusi rafinuočiausiuose erotiniuose filmuose (iš kur daugiau žmogus sužinosi apie ypatingus meilės žaidimų niuansus?!).

Kurį laiką atrodė, sakytum ji visa būtų virtusi viena didele medų čiulpiančia burna, įkaitusiu gomuriu ir drėgnu liežuviu, ragaujančiu begalinę saldybę. Tame saldulyje dar buvo ir ryškiausių spalvų, verčiančių Arą stipriau negu bet kada pajusti savąjį kūną: baltutėlis lyg nuotakos rūbas jaudulys plastėjo galvoje, kakle pulsavo geltonas tartum švieži mango vaisiai malonumas, krūtinėje plakė žydras tarsi vidurvasario dangus pasimėgavimas, juosmenyje virpčiojo žalias kaip lietaus nuprausta lapija džiūgavimas, pilve tvinksėjo raudonas it ugnis pasitenkinimas, o tarp rombu susipynusių jųdviejų šlaunų ten, kur ji ir jis susijungė, spinduliavo vaivorykštinė palaima. Saldumas vis stiprėjo, spalvos ryškėjo, ir Ašarai dingojosi, kad nebeįstengs tokios gausybės ištverti. Staiga įvyko kažkas panašaus į sprogimą ir ji prarado nuovoką.

Ašara atitoko švelniai plekšnojama per veidą. Pagalvojo, kad, ko gero, trumpai buvo praradusi sąmonę. Ji sugavo Tenvaro ranką, bet ne žvilgsnį. Jis sėdėjo ant lovos nuleidęs žemėn ir toli į priekį ištiesęs kojas, atsilošęs, alkūnėmis pasirėmęs į čiužinį – žmogaus kūnui neįmanoma poza, primenančia staiga suakmenėjusią ugnį ar suledėjusį krioklį.

Šambalietis vis dar buvo nuogas, tačiau jo povyza tarsi įkūnijo skaidriausią vėsių rudens rytmečių ramybę, kurios dvelksmą pajutęs kiekvienas būtų prisiekęs, kad su Ara ką tik mylėjosi bet kuris pasaulio vyras, tik ne šis. Ji žvelgė į jo žvakės apšviestą profilį su nemirksinčia, į vieną tašką įsižiūrėjusia plačiai atmerkta akimi ir staiga pajuto baimę. Tai buvo net ne baimė, o pirmapradis instinktas, verčiantis surikus atitraukti pirštus nuo ugnies. Ir ji atitraukė ranką, kuria ketino paglostyti išsidraikiusius jo plaukus. Norėjo užsirūkyti, bet, nors ir juokinga, šalia Tenvaro nedrįso.

Tai, kas ką tik įvyko, mažiausiai priminė seksą, veikiau – religines apeigas, po kurių niekaip negali susigrąžinti į įprastines vėžes pernelyg aukštai pakylėtos sielos. Kad ir kaip tą veiksmą ar vyksmą pavadinsi, jame dalyvavo ne tik Ašaros siela, bet ir kūnas, kuris vis dar buvo sklidinas neįtikėtinos vaivorykštinės palaimos, besisklaidančios po kambario prieblandą dideliais įvairiaspalviais ratilais.

Ašara pabandė būti ironiška. Pati sau pasakė, kad senokai nesimylėjo, o, kaip žinia, išbadėjusiam bet koks maistas gardus. Tenvaras, nors ir labai jaunas, jau galėjo būti išmokęs slaptų šambalietiškų erotinių triukų, kurie kažkodėl taip ir nepasiekė smalsių Vakarų. Ji prisiminė, kad po kūdikiškai nuskambėjusio *I love you,* šambalietis sulemeno per savo gyvenimą turėjęs nedaug moterų. Tąsyk Ara nė nesiteikė į tai reaguoti, bet dabar tarėsi pagavusi vaikiną meluojant. Ėmė juodai pavydėti visoms nesuskaičiuojamoms jo partnerėms ir kiekvienai iš jų asmeniškai.

Tenvaras Ošaras pagaliau sujudėjo ir ištarė prasikaltėlio balsu:

– Na, tai aš gal jau eisiu...

Šypsojosi, bet tai buvo nuolatinė jo gražaus veido išraiška. Ašara troško kitko, jai žūtbūt reikėjo akivaizdaus pritarimo ar patvirtinimo ženklo. Ji norėjo žinoti, kas gi čia ką tik, po šimts

paralių, nutiko. Tačiau jis išsliūkino nė neatsisveikinęs, o Arą kažkodėl apėmė įsiūtis.

Tenvaras buvo tik jaunas neišauklėtas puslaukinis iš Šambalos tyrų, nieko neišmanantis apie išsilavinusių, subrendusių žmonių santykius. Jei jis Ašaros gražiai paprašytų, ji gal ir galėtų jam teikti šiek tiek subtilesnes moters ir vyro bendravimo pamokas.

Paskui Arą užplūdo dosnumo banga. Juk Tenvaras Ošaras atrodė TOOOKS vienišas... Ji jautėsi pasiryžusi beatodairiškai viską, ką tik įmanoma, jam atiduoti, paaukoti ir, kiek leis jėgos, tik jam vienam tarnauti. Juk Tenvaras Ošaras iš tikrųjų buvo TOOOKS vienišas! Viešnia iš Šiaurės praskaidrins jo niūkią vienatvę.

Kaip kokie užmesti kompiuterio failai, į Ašaros sąmonę viens po kito sugrįžo žodžiai: *Tikėjimas, Meilė, Viltis, Dvasingumas, Prasmė.* Ne vien žodžiai, svarbiausia, į jos širdį sugrįžo TAI, ką jie reiškia. Pati sau atrodė tokia miela ir gera, kad net susigraudino.

Ašara nebenorėjo niekur iš Neten važiuoti. Susigūžė vos prisiminusi išklerusius autobusus su hašišo persirūkiusiais vairuotojais, begalinį važiavimą per įkaitusias dienas ir ledines naktis, griūtis ir kelius užgriozdinančias kalnų nuošliaužas, staigius serpantinų posūkius, už kurių visada tyko mirtis, kokį kartą atimsianti ir jos devintąją gyvastį. Ji galvojo apie miestus, svetimus iki dantų griežimo, apie nesvetingus Svečių namus su priplėkusiais patalais, knibždančiais utėlių ir blusų, apie visose užkandinėse siūlomą vis tą patį kalėjimo davinį – akmenų pilnus ryžius su atšalusiais pervirtais lęšiais, apie purvinomis rankomis suminkytą negardžią duoną ir šleikščiai saldžią arbatą. Suinkštė prisiminusi Rytų žmones, už atlapaširdiškos šypsenos slepiančius nepermaldaujamą priešiškumą ir tik jiems vieniems suprantamą amžiną klastą. DAUGIAU IŠTVERTI NEBEGALIU, VISAI NEBEGALIU!!! – suvaitojo, apsisprendusi visiems laikams pasilikt Neten. Tik Neten ir niekur kitur. Neten, kur pusę metų pliaupia lietus.

Pelė tą naktį kažkodėl nepasirodė, bet, nepaisant kambaryje vyraujančios palaimingos tylos, Ašara nesudėjo bluosto iki pat ryto. Ji nekantriai laukė aušros, nes norėjo išspręsti Tenvarą Ošarą kaip kokį kryžiažodį, išsiaiškinti jį lyg mįslę dėlionę. Visiškam aiškumui jai dar trūko keleto žodžių, poros galvosūkio gabalėlių. Per penkerius klajonių po Himalajus metus jau buvo sutikusi daugybę įvairiausių žmonių, kuriuos privalėjo perkąsti tiesiog per akimirką, antraip būtų žuvusi, nesvarbu, kūnu ar siela. Ara manė, kad pažįsta žmones, ir Tenvaras Ošaras nebuvo jokia išimtis. Jo fotorobotui užbaigti taip mažai tereikėjo. Ara tarėsi, kad žino svarbiausią: Tenvaras buvo TOOOKS vienišas... Deja, taip manydama, ji klydo. Klydo tiesiog fatališkai.

Vos prašvitus Ara čiupo termosą ir, neva norėdama įsipilti karšto vandens arbatai, nutipeno į 17-ą kambarį. Varganame 9-ame būste vietoj elektros rozetės (ji nežinojo, kad lietuviškai tas įrenginys dabar vadinamas *kištukiniu lizdu*) styrojo tik suanglėję laidai. Vakar paslaugusis šambalietis buvo pasiūlęs, kada tik prireiksią, naudotis jo virykle. Nors, atvirai sakant, arbata merginai mažiausiai rūpėjo. Ašara jautė veik narkotinę priklausomybę nuo Tenvaro kūno. Be abejo, toje traukoje nebuvo jokios mistikos, ją galėjai paaiškinti tam tikromis fizinėmis substancijomis, vadinamaisiais *feromonais*, apie kurių triukus Ara nedelsiant ketino daugiau žinių ištraukti iš interneto. Bet dabar tetroško prisiglausti prie šambaliečio. Paglostyti. Arba bent jau atsitiktinai vogčiomis prisiliesti, jeigu jis nenorės iš pat ryto mylėtis. Neabejojo, kad jam reikia jos švelnumo ir meilės, nes juk yra TOOOKS vienišas...

Į nedrąsų Aros beldimą Tenvaras atsakė laibu angliškuu *Hello!* Deja, pasirodė, kad kambaryje jis ne vienas. Ant striuko kilimėlio, tinkančio nebent šuniui susirangyti, po didžiule spalvota Tenvaro Ošaro nuotrauka, kurioje šis vilkėjo gerokai per didelį juo-

dą odinį paltą, kiūtojo barzdotas, stambus, turbūt jau į šeštą dešimtį kaip reikiant įsiritęs, į oranžinius marškinėlius su užrašu *FREE SHAMBHALA* įsispraudęs vyras. Jis niūniuodamas merkė violetinius it kempinės lietaus prisigėrusius jurginus į plastmasinius butelius su nupjautais kakliukais. Buvo užsikabinęs šambalietišką rožinį, suvertą iš tamsiai raudonų vos ne kiaušinio dydžio 111 karolių. Į Ašarą nepažįstamasis pažvelgė taip, tarsi ji būtų atstačiusi automatą ir jau rengtųsi nuspausti gaiduką.

Tenvaras, susivėlęs ir beveik nuogas, tik klubus apsisiautęs balta skraiste, tysojo ant lovos melancholiška pavargusio meilės dievo poza. Jis akinamai nusišypsojo ir mostu pakvietė ją sėstis greta paniurusio drimbos. Net kelias minutes tvyrojo nejauki tyla, kurią šambalietis sakytum stebėjo kaip kažką apčiuopiamo ir labai keisto.

– Džimbymas, Pasaulio Pilietis, – pagaliau ištarė barzdyla, taip ir likdamas nepažįstamuoju.

– Ara, Viešnia iš Šiaurės, – ji atsilygino tuo pačiu.

– Tenvaras Ošaras, MANO kūras, – tarė Džimbymas kažkaip manieringai, tarsi pristatydamas šambalietį per kokteilių vakarėlį.

– Ar jūs susipažinote Šambaloje? – mandagiai paklausė ji.

– Ne. Mes susipažinome Neten. Užvakar. Tik užvakar atvykau į šitą suknistą skylę. Ir iškart sutikau SAVO blamą. Gera karma, ar ne?

Ašara jautėsi taip, tarytum kelias, tačiau lemtingas akimirkas būtų pavėlavusi į nepaprastai svarbų susitikimą. Tarsi gindamasi, norėjo pasakyti ką nors sarkastiško, bet Džimbymą staiga ištiko dusulio priepuolis. Jis kriokė ir nesėkmingai bandė atsikosėti, tuo, rodos, labai sudominęs Tenvarą, kuriam net akys sublizgo.

„Astma kamuoja žmones, kuriems stinga meilės“, – pagalvojo Ara, bet nelemta mintis tučtuojau bumerangu grįžo atgalios, nes pati nuo ankstyvos vaikystės buvo užkietėjusi astmatikė. Pa-

mėlynijęs, apsiašarojęs barzdyla švokštė, urzgė ir cypė keisčiausiais balsais, tad Ašara, maloningai nusišypsojusi, nuėjo atnešti vaistų. Iš tiesų jai visai nerūpėjo to tipo kančios. Tik norėjo kaip nors numalšinti staiga sukilusį klaikų pavydą. Ko ji galėjo pavydėti barzdylai? Pati nežinojo. Bet labai labai pavydėjo. Arą draskė ir daugiau jausmų. Ji netikėjo, atkakliai netikėjo, kad Tenvaras – kūras. Kodėl turėtų tikėti?! Kur įrodymai? Po šimts, nusispjaus į visą šį cirką ir šiandien pat išvažiuos!

Žengdama pro duris su *Diteko* flakonu rankoje, ji giliai įkvėpė ir pasijutusi, tarsi dėtų ant veido bjaurią kaukę, plačiai nusišypsojo. Tenvaras tebetysojo lovoje ta pačia poza, o Džimbymas duso. „Na ir likit šiame stopkadre per amžių amžius, o aš išvažiuosiu“, – suurzgė mintyse, duodama barzdylai inhaliatorių. Astmatikas godžiai apžiojo *Diteko* kandiklį. „Pumpuoja save lyg nuleistą padangą, išeikvos visus vaistus, paskui aš pati uždusiu“, – pagalvojo Ara ir įtemptai šypsodama pažvelgė į Tenvarą. Jis irgi spindulingai šypsojo, pirštu rodydamas į kažką esantį jai už nugaros. Ašara atsisuko. Raudonas arbatinis ant naujutėlės viryklės burbuliuodamas leido tirštus garus. Virė. Šambalietis dar kartą mostelėjo ranka duodamas jai ženklą įsipilti į termosą vandens. Šunsnukis. Barzdyla grąžino aerozolį, bet, nors vėl galėjo kvėpuoti, Viešniai iš Šiaurės neparodė nė mažiausio dėkingumo. Net „ačiū“ nepasakė. Tada ji, lyg kipšo už liežuvio timptelėta, tarė:

– Purkškitės kiek tinkamas. Kad tik į sveikatą. Dovanoju.

Barzdyla įsidėjo flakonėlį į marškinių kišenę ir gaižiai vyptelėjo. Dar vienas šunsnukis. Tenvaras, švystelėjęs nuogu užpakaliu, apsivertė ant pilvo, užsiklojo odiniu, milžinišku, turbūt Džimbymo, paltu ir neva susidomėjęs įniko vartyti knygą su spalvotomis pandų fotografijomis. Tai buvo daugiau negu liepimas Arai uždaryti duris iš anos pusės. Šunsnukių šunsnukis. Kokią teisę jis turi jai liepti?! Jokios, bet Ašara paklusniai išėjo. Kokią teisę turi jai įsakinėti?! Jokios! Kokią teisę turi reikalauti iš jos nuo-

lankaus paklusnumo?! Jokios! Apskritai, kas jis toks? Kūras? Cha cha... Tegu tas kūras Džimbymą pakuria ir sukuria, o ji, Viešnia iš Šiaurės, apsieis be šių malonių ir išvažiuos! Šunsnukiškiausias šunsnukių šunsnukis!!! Ara, Ašara, kas bus dabar?..

Pliaupė lietus.

Arai išėjus į terasą, staiga, it visai šalia būtų trenkęs perkūnas, nugriaudėjo muzika. Kiečiausias *techno*: **būūūūm-tam-tam-tam**... Taip kartodavosi kiekvieną rytą, maždaug apie pusę vienuoliktos (beveik galėdavai laikrodį tikrinti), kai prabusdavo 16-ame kambaryje gyvenanti narkomanų šutvė: blyškus lyg pergamentas danas, pravardžiuojamas Hamletu, Džosė, aštri kaip yla mergina iš Australijos, ir juodis, vardu Lumumba. Žemę drebinančiu *techno* prasidėdavo ir baigdavosi jų diena, dažniausiai trunkanti kokias penkias valandas, nuo pirmosios smigdančios kvaišalų dozės iki antrosios, atveriančios tylos reikalaujantį lygmenį. Tiesą sakant, Ašara visai nesidomėjo, kaip ta kompanija stūmė laiką, o pirmiesiems kurtinantiems **būūūūm-tam-tam-tam** pasigirdus, išskubėdavo pas jos pasiilgusius kompus.

Į darbą reikėjo eiti ir šį rytą, nors mielai būtų likusi kambaryje ir laukusi: gal pasirodys tas šunsnukių šunsnukis Tenvaras Ošaras. Ne tiek pareigos jausmas, kiek moteriškas išdidumas vertė per lietų kulniuoti į „Gerąją Naujieną“. Kompai, vos įjungti, vienu balsu pranešė, kad iki 2000-ųjų liko **142** dienos. Turbūt reikėjo skubėti. Bet kodėl, kam ir kur?! Paskui visi trys išmetė po auksinę mintį, kurių atsargų turėjo beveik neribotai – taip jau Ara buvo suprogramavusi.

Tik nevadinkite savo dienotvarkės gyvenimu, – patarė pirmas. *Dievas tesi Savo žodį Savaip, o ne taip, kaip mes pageidaujame,* – nenusileido antras. O trečiasis pataikė kaip pirštu į akį: *Mus išduoda daugelis, ne tik savi, tačiau tik savų išdavystė mus sugniuždo.* Kodėl ji turėtų jaustis Tenvaro išduota? Bet jautėsi. Kodėl turėtų laikyti jį savu? Bet laikė. Abu buvo tokie pana-

šūs. TOOOKIE vieniši. Abu neturėjo nei tėvo, nei motinos, nei Tėvynės. Nejaugi abu? Pirmą kartą per penkerius metus Arą nutvilkė kažkas panašaus į nostalgiją ir jai net toptelėjo mintis grįžti į Lietuvą. Bet nuvijo ją šalin.

Elektroninio pašto dėžutėje Ašaros laukė dvidešimt aštuoni laiškai iš įvairiausių šios Žemės kampelių. Ji mėgo bendrauti internetu ir turėjo būrį puikių pašnekovų. Vienus sutiko keliaudama po Himalajus, kitus rado kokių nors virtualių svetainių užkaboriuose. Bet dabar nenorėjo jų laiškų skaityti. Ir vargu ar kada nors panorės, nes bendravimas elektroniniu paštu buvo tik tikrųjų žmogiškų ryšių iliuzija. Kaip kad pats internetas – tikrojo gyvenimo iliuzija. O gal ir ne. Kiekvienam duota teisė turėti savo nuomonę. Bent – kol kas...

Dar niekad svetimų minčių ir jausmų malimas kompų klavišais Ašarai neatrodė toks atgrasus. Kiekvieną kartą paspaudusi @, troško, kad tie laiškai nepasiektų adresato, kad pranyktų kosminiame šiukšlyne. Galiausiai visiems trim senutėliams *Tystarams* davusi laikinai juos iš proto išvedusias komandas, o nuliūdusiems klientams pasakiusi, kad turbūt į kompiuterius įsimetė kažkoks virusas, užrakino „Gerąją Naujieną“ ir patraukė namo. Jei tik SIRDIES PLEIŠTO vienuolyno 9-ą kambarį galima vadinti namais.

Pakeliui sutiko juodu odiniu lietpalčiu plevėsuojantį Džimbymą, rankose laikantį po didžiulį ir sunkų, laikraščiu vos tepridengtą naujutėlį varinį Šambalos dievą. Pamatęs Arą jis gaižiai šyptelėjo. Ji jam atsakė daug gaižesniu šypsniu.

Buvo dar tik vidurdienis. Tenvaras Ošaras, matyt, nė neketino aplankyti Aros, o ir ji turėjo pakankamai išdidumo, kad nesibrazdintų aplink 17-o kambario duris. Diena slinko sunkiai. Ašarą tolydžio užplūsdavo praėjusią naktį patirtas saldumas ir regėtos, o gal jaustos spalvos. Kartais atrodė, kad laikas iš viso sustojo, staiga nusprendęs nebeartinti apokaliptinių 2000-ųjų.

Nors ir keista, prieblanda vis dėlto nusileido, o kai tamsa pasidarė visai tiršta, Ašara suprato, kad Tenvaras šiąnakt neateis.

Ara buvo suglumusi ir jautėsi nežinia kodėl nuvylusi Tenvarą. Tai, ką jis pademonstravo, buvo aukštasis meilės meno pilotažas, na, o ji pasirodė esanti bejėgė, kaip šlapias vantos lapas, niekuo jo nepamalonino, nenustebino, nors, savaime suprantama, privalėjo. Be abejo, Tenvaras Ošaras išmanė tai, kas visame pasaulyje žinoma kaip tantra, o šambalietiškai vadinama *naistra.* Ašara staiga pasijuto niekam tikusi, nevalyva, tarsi jis būtų jai priekaištavęs dėl neprausto kūno kvapo, neskustų kojų, per mažų krūtų, netinkamos formos vaginos, nepatirto orgazmo ar dar ko nors, ko paprastai vyrai bei moterys vienas kitam nesako, išvis apie tai nė negalvoja, tačiau kiekvienas skyrium graužiasi, kad anam gal kilo koks konkretus pasibodėjimas ar nepaaiškinama atmetimo reakcija. Pelė, pritardama šioms mintims, it pašėlusi draskėsi plastmasiniuose maišeliuose.

Kitą rytą Ašara, lyg iš tikrųjų būtų padariusi ką nors gėdingo, išlėkė į „Gerąją Naujieną“ bijodama net atsitiktinai SIRDIES PLEIŠTO terasoje susitikti Tenvarą Ošarą. Į savo kambarį partykino tik vėlai vakare, prieš tai pasižiūrėjusi du visai jos nedominusius kino filmus, kažkokio megalomano *Paradice* pavadintoje lindynėje su dvesiančiu vidiaku ir nuolatos dingstančia elektra. Kai kažkas pasibeldė, ji net nesuabejojo, kad tai Tenvaras Ošaras. Žinoma, jis, o kas gi daugiau?! Prie durų Ara sulaikė alsavimą, o jas atvėrusi, priešingai, nei buvo ketinusi, džiugiai nusikvatojo. Taip, tikrai, tai buvo jis!

Šambalietis nieko nekalbėjo, užgesino šviesą, apgraibomis suradęs degtukus uždegė žvakę ir neprašytas nusirengė. Visiškai. Trumpą akimirką Ara pajuto ne aistrą, o išgąstį, tačiau tučtuojau, vos užuodusi jo kūno kvapą, net suvirpėjo iš geismo. Viskas vyko kaip praėjusį kartą ir dar stipriau, nors atrodė, kad užvakar galingiausieji jos jausmai ir jutimai buvo ne tik pasiekę, bet ir

peržengę įmanomas ribas. Ašara, kelias dienas tarp graužaties priepuolių planavusi kokiais nors būdais perimti iš Tenvaro meilės vežimo vadžias, baudusis ne tik parodyti jam, ką gali, bet ir ketinusi kontroliuoti situaciją, taigi pažvelgti į ją iš šalies, nė giliau atsidusti nespėjusi vėl atsidūrė šambaliečio valioje.

Atsipeikėjo Ara kaip ir vakar – lyg po gilaus alpulio. Kambario prieblandoje vaivorykštiniais ratilais sklaidėsi ką tik patirta palaima. Už lango lijo. Tenvaras gulėjo šalia, bet nutolęs į atokiausius pasaulio pakraščius. Tiesa, sunkia ranka jis glostė jos vis dar trūkčiojantį kūną, tačiau tai darė kažkaip nekantriai, beveik irzliai, tarsi norėdamas nuraminti pernelyg įsišėlusią katę. Ašara staiga pasisuko ir, pasirėmusi ant alkūnės, įdėmiai pažvelgė į jo šypsantį veidą. Plačiai atmerktos Tenvaro akys stebeilijo tiesiai jai į vyzdžius, nematydamos nei Ašaros, nei ko kito šioje realybėje. Jai toptelėjo absurdiška mintis, kad naujas meilužis yra neregys.

– Na, tai aš jau eisiu, – pagaliau tarė jis be jokios išraiškos.

– Miegok čia, – paprašė ji tokiu tonu, lyg sakytų: „Viskas beprasmiška“.

– Negaliu, ten – mano mokinys.

– Argi svarbu, kur ir su kuo tu miegi?

– Mokinys turi pasitikėti savo kūru.

– Jei jau esi kūras, tai ar turi laikytis celibato?

– Ne. Regula man leidžia turėti moterų tiek, kiek noriu, jei nėra tos, vienintelės.

Pastaroji frazė nuskambėjo gana mįslingai, gal dėl to, kad Ašara nepakankamai gerai mokėjo šambaliečių kalbą. Veikiau visai jos nemokėjo. Todėl nusprendė jau rytoj nusipirkti visus, kiek tik ras, vadovėlius, žodynus, pasikalbėjimų garso įrašus ir pulti į mokslus. Savajai mįslei dėlionei papildyti ji paėmė žodžius *turėti moterų tiek, kiek noriu*, negirdomis praleido *regula* ir, deja, nesuteikė deramos reikšmės junginiui *jei nėra tos, vienintelės*.

Vlado Braziūno nuotr.

Pirmą kartą 2007 m. išleistas ir dabar skaitytojų prašymu perleidžiamas Jurgos Ivanauskaitės romanas „Sapnų nublokšti“ nukelia į Neten, arba Mažąją Šambalą. Pro akis praplaukia daugybė po Himalajus besiblaškančių įvairiausio plauko klajūnų. Su jais ir fatališkasis Tenvaras Ošaras, kuris atlieka dievų jam skirtą misiją – ieškoti pražuvėlių ir sugrąžinti į Šambalą bent vieną lietuvį...

Šiame provokuojamame romane autorė atveria slapčiausias žmogaus sielos kerteles – ironiškai, sarkastiškai, tačiau su atjauta ir supratimu.

„Šią knygą skiriu visiems susapnuotiems, sapnuojantiems, sapnų nublokštiems, pabudusiems, pažadintiems, snūduriuojantiems, medituojantiems, transcendentuojantiems, vegetuojantiems, būvantiems, pūvantiems, turintiems, neturintiems, ieškantiems, atradusiems, atrastiems, prarastiems, apleistiems, atstumtiems, išduotiems, išdurtiems, iškvaišusiems, gudraujantiems, pergudrautiems, kerėtojams, pakerėtiems, kankiniams, kankintojams, pasyviems, ekspresyviems, patikliems, neapgaunamiems, lošėjams, išlošiantiems, pralošiantiems, žaidėjams, žaisliukams, pražudytiems, savižudžiams, savimyloms, savigraužoms, apakusiems, praregėjusiems, tikintiems, netikintiems, tikėjimo tykantiems, spontaniškai įvykusiems Himalajuose, ne tik ten, Neten ir Lietuvoje.“

JURGA IVANAUSKAITĖ

ISBN 978-609-466-533-2
9 786094 665332
TYTO ALBA

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt